

Vsakič kadar se pojavi studijski izdelek kakšne nove t.i. superskupine, ga je potrebno obravnavati z dobršno mero rezerve, saj pričakovanja ob takšnih trenutkih pogostokrat dobesedno poletijo v nebo. In kaj poreči na vse tri protagoniste te zvezdniške zasedbe, glede na to, kar nam ponujajo na svojem prvencu?

John Paul Jones (bas, **Led Zeppelin**) je še očitno dovolj čil in vitalen za rock 'n'roll, **Joshu Hommeu**

(kitare, vokal,

Queens of the Stone Age

) je po dveh dokaj medlih studijskih projektih z Eagles of Death Metal in QOTSA uspelo ustvariti spodoben izdelek,

Dave Grohl

(bobni, ex-

Nirvana

, alfa in omega

Foo Fighters

) pa še vedno dokazuje, da je mnogo boljši za bobni kot na kitari. Slednja dva sta svojo artistično kemijo že uspešno prezentirala na »

kraljičini

« plošči

Songs for the Deaf

, ki je izšla leta 2002, sedem let kasneje pa sta skupaj s starosto hard rocka Jonesom ustvarila nekakšno psihadelično posvetilo sedemdesetim letom prejšnjega stoletja, ki so bila, glej ga zlomka, ravno

prime-time

Led Zeppelinov.

Debitantski album **Them Crooked Vultures** se tako giblje nekje med »*that 70'*« poskočnim hardrockovskim rifanjem (npr.

No One Loves Me

and Neither Do I

,

Dead End Friends

,

Elephants

,

Gunman

nam postrežejo z nekaj res izjemnimi kitarskimi motivi), dobrim starim »stonerskim« (beri psihadeličnim) vzdušjem (ki sicer prežema celotno ploščo, najbolj pa je otipljiv v komadoma *Interlude With Ludes*

in

Prispeval Sergej Harlamov

Nedelja, 06 December 2009 21:25

Spining in a Daffodils

) in bluesom, kot namiguje sam naslov zelo simpatične in najbolj zaokrožene pesmi na albumu *Scumbag Blues*

, kjer se oglasita sanjavi Joshev falseto in old school klaviature.

Prvencu Them Crooked Vultures zares ni očitati nehomogenosti, a po drugi strani morda manjka nekaj raznolikosti v ritmu in zvenu (Josh Homme nas namreč skozi celotno odisejado obstreljuje z zvočnim zidom med seboj prepletajočih se ritem in solo kitar, za katere pa je potrebno priznati, da občasno s svojim inovativnim zvokom prijetno presenetijo kot denimo v uvodu pesmi *Reptiles*). Prav tako je potrebno skupini priznati, da je obdržala tisto jekleno rockovsko integriteto, ki več stavi na humor, kot na počasne in osladne balade. Pričakovanj s svojim prvencem sicer ne izpolnijo v celoti, bi pa lahko bila slednja plošča dober temelj za njihovo bodoče ustvarjanje (če bo do tega v poplavi stranskih projektov vseh vpletenih seveda prišlo).

Ocena: 8/10